

Kis gombóc, nagy pofon!

-Nekem nincs hazám!- fakadtam ki. Petivel éppen a sörről beszélgettünk, amikor megállíthatatlanul előtört belőlem a gondolat.

-Ezt meg hogy érted?- kérdezte Peti. Éreztem a hangján, hogy nem igazán tudta hova tenni a megszólalásomat. Őszintén szólva kissé magamat is megleptem. Régen mindig előbb részletesen körülírtam a dolgokat mintsem hogy az előbbihez hasonló száraz, fekete-fehér alapon nyugvó kijelentéseket tegyek. Úgy néz ki, hogy többek között ez is megváltozott az elmúlt két évben.

Az egész még ott kezdődött, hogy Peti, a gimis évfolyamtársam, csütörtök délután elhívott kocsmázni, mondván, hogy a városban lesz a hétvégén és már vagy egy éve nem látott, milyen jó is lenne összefutni egy sörre. A meghívást szinte habozás nélkül elfogadtam, mert imádom a sört, és nem mellesleg Petivel is egészen jókat lehet beszélgetni. El is mentünk a lakásom mellett nemrégiben nyílt, régies hangulatú, belga sörökre specializálódó kocsmába. Kértünk egy-egy sört, én egy világosat Peti pedig egy barnát, majd leültünk egy ablak melletti asztalhoz. Bárhová megyek, mindig megpróbálok ablak mellé ülni. Bentről kitekintve az emberben az az érzés támad, hogy egyik pillanatról a másikra egy kívülállóvá, csupán holmi megfigyelővé vált, és a világ fogaskerekei csak a szerencsétlen odakint ragadtak körül forognak. Egy kora középkorú, a stressztől már enyhén kopaszodó férfi munkába megy, egy anyuka és gyermeke kézen fogva sétál haza az óvodából, egy egyetemista lány a nehéz bevásárló szatyrárt cipeli, vagy éppen egy fiatal srác egy szál rózsát szorongat és fel-alá járkál idegességében.

Április volt, péntek, és ráadásul szép idő. Miután leültünk Peti egyből megtörte a csendet azzal, hogy egy kisebb előadást tartott a belga sörök eredetéről. A frankok már a IX. században elkezdtek sört főzni, és gyakran víz helyett is ezt itták, mert tisztább volt, mint az ivóvíz. Elvileg anno a kolostorok szerzetesei fejlesztették a söroket, ami különösen abszurd és komikus képeket festett a fejemben. Igazából nagyon is érdekesnek találtam a történetet, és Petit is jól esett újra látni. Ő pont olyan volt, mint régen. Már a XVII-XIX. századnál jártunk amikor rendkívül illetlenül közbevágtam, azzal, hogy nekem márpedig nincsen hazám. Tudtam, hogy az illem azt kívánta volna, hogy megvárjam amíg Peti befejezi a mondandóját, de legbelül éreztem, hogy ez most nem csupán egy kósza gondolat, ez most valami egészen más, minden eddiginél fontosabb, az életem hátralévő részét alapjaiban megváltoztató fejlemény. Így hát belekezdtem.

-Az érettségi utáni nyár az én fejemben úgy maradt meg, mint életem legszebb nyara. Addig, és erre te is biztosan emlékszel, legalább minden második programot le kellett mondanom, mert hol egy német középfokúra, hol egy gépíró versenyre, hol pedig egy matekversenyre készültem. Sokáig megvettem ezért a szüleimet, főleg anyámat, mert egyszerűen nem értettem, hogy amíg minden más gyerek evezős táborban, meg kézműves táborban, meg ilyen-olyan táborban, meg moziban, meg a Balatonnál, meg biciklitúrán, meg a Római strandon volt, nekem miért kell bent a lakásban értelmetlen feladatokat bújni. Még a végzős osztálykirándulást is kihagytam az angol előrehozott érettségi miatt. Viszont azt hiszem bátran kimondhatom, arra a nyárra mindent megbocsátottam, mert végre oda mentem, ahová csak akartam, amikor csak akartam. Úgy éreztem, enyém a világ, végre a barátaimmal lehetek, és ennél soha nem is kell több. Különösen erősen megmaradt egy forró augusztusi nap estéje, amikor enyhén ittas állapotban meztelenül bementünk a

Balatonba. Mély levegőt vettem, elterültem és hagytam, hogy a víz megtartsa súlyomat. Ahogy a víz felszínén feküdtem, az eget néztem, ahogy tisztán körvonalazódtak a Tejútrendszer nebulái és közben annyi csillag volt az égen, hogy én véletlenül a fekete pontokat kezdtem el számolni a csillagok helyett. Aznap éjjel láttam először hullócsillagot, és rögtön hármát is. Akkor először a nyár folyamán belegondoltam abba, hogy szeptembertől teljesen máshogy fog kinézni az életem. Hirtelen nehéznek éreztem magam, a gyomrom összeszorult, a tüdőm pedig szabadon engedte a levegőből kivált szén-dioxidot. Elmerültem.

Anyám találta ki, hogy menjek Hollandiába, mert ott rendezett minden, nemzetközileg elismert az egyetem, és így majd jó állást tudok kapni egy multinál, na meg sok pénzt fogok keresni. Piff-puff, el van intézve az életem. Amikor kiderült, hogy felvettek, a barátaim is mind egytől-egyig úgy gratuláltak, mintha megnyertem volna az olimpiát. Őszintén szólva, ha nem is irigységet de egy kis féltékenységet éreztem a részükről, hiszen, az ő szavaikat idézve, egy olyan lehetőség előtt állok most, ami nem sok embernek adatik meg. Az igazat megvallva, sosem tudtam felfogni, hogy egy ország hogyan lehetne ennyire tökéletes. Valami büzlött. Olyan ez, mint amikor valaki ajánl neked egy filmet, és mellé finoman odateszi, hogy ez a legjobb film, amit valaha látott. Vagy amikor azt mondják, hogy mindenképpen kóstold meg ezt az ételt, mert ez a legjobb, amit valaha ettek. Lehet, hogy velem van a probléma, de az én szememben kivétel nélkül soha semmi nem tudott még ilyen hatalmas elvárásoknak megfelelni, és ez Hollandia esetében sem volt másképp.

Augusztus végén költöztem ki a kollégiumba. Tényleg minden nagyon rendezett volt, kicsit talán túl rendezett is. A gólyahét, ami egy Hollandia déli részén fekvő tengerparti kisvárosban került megrendezésre, és az azt követő pár hét is, végig bulizással telt. Őszinte leszek, abban az időszakban minden létező (legális) szert kipróbáltam, mert egy pillanatra tényleg elhittem, hogy egy olyan úton vagyok, ami a jó út, a legjobb út, és erről már sehogy nem tudok letérni, így hát bármit megtehetek és semminek sem lesz következménye. Ez persze nem így volt, és akkor még nem tudtam, hogy mások ezt szokták "nászutas" időszaknak nevezni. Az októberrel együtt megjött a kegyetlen holland ősz, a bulik pedig abbamaradtak. A pénztárcám is hamar kiürült, így hát el kellett mennem dolgozni. Mivel nem beszélek egy szót sem hollandul, az egyetlen hely ahová felvettek az egy helyi étterem volt, aminek az ételeit biciklivel kellett kiszállítanom. Itt voltam, a fényes nyugaton egy fényes jövővel magam előtt és biciklis futár lett belőlem. Életem legnehezebb munkája volt, mert, és ezt tényleg senki nem értheti, aki nem élt még itt, a holland szélhez fogható sehol máshol nincs a világon. Egy átlagos kedden olyan szellőkések közepette kellett ételt kihordanom, mint amilyen Magyarországon egyszer sem ért egész életemben. Tisztán emlékszem, hogy egyszer szembeszélben tekertem a biciklit, de közben visszafelé haladtam. Többször volt olyan is, hogy négy vagy öt napig nem láttam napfényt, és az idő nagy részében még az eső is esett. Október végén elérkezett az első vizsgaidőszak, mert Hollandiában nem fél, hanem negyedévente vannak vizsgák. Az egyetemen van egy olyan, szerintem túlságosan szigorú, szabály, hogy az első évben minden tantárgyból át kell menni maximum két próbálkozásból különben kibúsz és három évig nem jelentkezhetsz újra. Ennek a szabálynak hála az első vizsga előtt azt hiszem jobban izgultam mint az érettségim. Végül sikerült átmennem és egész jó jegyet is kaptam. Utána visszatért minden az akkor még mindig megszokhatatlan kerékvágásba: munka és tanulás. Akiket az első hetekben az itteni barátaimnak gondoltam, most már csak az egyetemen láttam egy-egy pillanatra. A valóságban viszont volt egy barátom, Tibinek hívták, egy magyar srác volt és hasonló cipőben járt mint én. Hetente legalább egyszer összejöttünk vacsorát főzni. A specialitásunk a pesztós tészta volt reszelt sajttal. Olcsó és gyors, gyors és olcsó, egy egyetemista nem is kívánhatna többet. A baj

csak az volt, hogy Tibi megbukott a vizsgáján és a pótvizsga sem sikerült neki, így már november közepére kiderült, hogy ki fog bukni az egyetemről, és el kellett búcsúznunk. Bevallom, miután Tibi elment a pesztós tésztának sem volt már olyan íze, mint régen, a konyhában pedig a neonfény zümmögése volt már csak a társaságom. Magamra maradtam.

Aztán december elején, amikor már éreztem a karácsony, és ezzel együtt a hazalátogatás, közelségét hirtelen még rosszabbra fordultak a dolgok. Egyik napról a másikra kínzó hasfájás lett úrrá rajtam, forogtam az ágyamban, görcsölt a hasam, és nem számított, hogy mit ettem vagy mennyit mozogtam, semmi áron sem akart elmúlni. Meg voltam ijedve, édesanyám is, de végül abban állapodtunk meg, hogy ezt a két hetet valahogy bírjam ki és aztán otthon segít rajtam, mint ahogy mindig is szokott. Amikor hazamentem, karácsony előtt három nappal lehetett talán, édesanyám egyből munkának látott, szerzett mindenféle gyógynövényt, teát, emésztés segítő gyógyszert és még borogatást is tettünk a hasamra. Semmi. A két ünnep között elmentem ultrahangra és még sorolhatnám, hogy mennyi és miféle orvoshoz. Senki sem tudta mi lehet a probléma, csak egy mondat köszönt vissza újra meg újra: szervi elváltozás nincs. Én ettől végleg elkeseredtem. Nem létezik, hogy pont rajtam fognak felfedezni valami új, eddig nem ismert betegséget. Fogytam nyolc kilót, bár korábban azt sem gondoltam volna, hogy van miből. Reménytelennek tűnt a helyzetem és mondjuk ki, depressziós lettem.

Ebben a mentális és fizikai állapotban repültem vissza Hollandiába a januári vizsgákra. Minden héten újra és újra elhatároztam, hogy összeszedem magam. De a fájdalom, még ha ekkor már enyhe is volt, konstans jelen volt az életemben és ettől a mindennapokban nem tudtam elvonatkoztatni. Már majdhogynem kezdtem beletörődni a sorsomba, amikor szembe jött velem az interneten a pszichoszomatikus betegség fogalma, ami azt jelenti, hogy a pszichés tünetek testi tünetek formájában próbálnak kitörni az emberből. – Nagyszerű! – gondoltam. Tehát a jó hír az, hogy végre tudom, mi a baj: megmérgezett ez az ország. A rossz csak az, hogy ettől a fájdalom még nem múlik el. Ennél a résznél most biztosan azt várod, hogy jön majd egy váratlan fordulat, hogy egyik napról a másikra hirtelen jobban leszek majd. Hát Peti, el kell, hogy keserítselek, de ilyen nem történt. Tettem a dolgom, és napról napra próbáltam kevesebbet a hasfájásomra gondolni. Voltak sikeres és sikertelenebb napok, és ahogy jött a tavasz elkezdtem én is kicsit feléledni. Nyárra már a súlyom nagy része is visszajött, és azt hiszem június közepén megvolt az első alkalom, amikor egész nap egyszer sem jutott eszembe, hogy fáj a hasam. Ez megadta az alapját egy korántsem könnyű, de egészen szép magyarországi nyári szünetnek.

Ezt követően, számomra nagyon is érthető módon, rettegve indultam neki a második évnek. Főleg, hogy a testvérem, aki nálam egy évvel fiatalabb, is elkezdte ekkor a tanulmányait. Összeköltöztünk. Eleinte nagyon féltettem, és megpróbáltam aszerint cselekedni, hogy egy cseppet se érezzen abból, ami a fejemben járt akkoriban. És hogy ez mi volt? Hazamenni, hazamenni, hazamenni! Utáltam az szelet, az esőt, azokat a buta magas és keskeny lépcsőket, a tulipánokat, a tömérdek biciklit, a kanálisban úszó kacsákat és hattyúkat. Najó, nem, a kanálisok élővilágát bármikor órák hosszat el tudom nézni. Azt hiszem, hogy végül sikerrel jártam, mert öcsémnek, látszólag legalábbis, jobban ment a beilleszkedés. Tudom, hogy mire gondolsz, nem vagyok hülye. Én sem értem, hogy miért pont én nem tudok boldog lenni egy olyan országban, ahol a rengeteg felhő alatt is megannyi ember éli felhőtlenül az életét. Elvégre ez a világ negyedik legboldogabb országa! (Ezen a ponton egy pillanatig a sörömet bámultam, majd körbenéztem.) Nézz körül! Itt még a kocsmák is olyan rohadt puccosak, nem igaz? Még egy-két év, és lehet a sört sem fogom szeretni. De bocsáss meg, hogy ennyit beszélek, és főleg, hogy ennyit panaszkodom.

-Figyelj, szerintem nincs az égvilágon semmi baj azzal, ha úgy érzed nem jött össze ez a külföldi élet dolog. Jövőre végzel, megkapod a diplomát és utána bármikor hazajöhetsz. Meg amúgy is, nyáron és télen is csomót vagy otthon, nem?- mondta Peti a szokásos nyugodt hangján.

-Na igen, elérkeztünk az érme másik oldalához... Őszintén szólva azt hiszem, hogy már Budapest sem az otthonom. Egyrészt maga a város is sokat változik. Félévente amikor hazamegyek valami mindig kicserélődik. Például bezárt a kedvenc fagyizóm, a Kis Gombóc, Nagy Pofon. A helyén most egy nagyon átlagos ügyvédi iroda áll, válásokra szakosodnak. Vagy például emlékszel a titkos rejtkehelyünkre Filatorigátnál? Képzeld, az egész épületet le fogják dózerolni és a helyére egy puccos lakóparkot építenek majd. Nektek biztos könnyebb, mert az egyetem alatt újabb és újabb helyeken szereztek emlékeket, amik ezeket helyettesíteni tudják, de nekem csak ezek vannak, és minden alkalommal amikor egy hely, legyen az fagyizó, mozi vagy éppen a régi óvodám, bezár én úgy érzem, hogy az otthonom egy darabját veszítem el.

Ami viszont ennél sokkal fájóbb az az, hogy megértettem, hogy anyám vidéki rokonai, akiket évente egy-kétszer láttunk csak anno, miért mondták mindig, hogy mennyit változtunk, meg hogy milyen gyorsan felnövünk. Hazamegyek, és az első dolog amit észreveszek, hogy bár édesanyám még mindig gyönyörű, a szemei egyre jobban beesnek és szemmel láthatóan egyre több és több ősz hajszál jelenik meg rajta. A ráncai is egyre mélyebbek és a kert munkát, bár szereti, nem bírja már úgy, mint régen. Meg tudod, van két ikertesóm is, akik még csak most mennek majd ötödikbe. Összetöri a szívemet, ha belegondolok, hogy én lettem az évente egy-kétszer látott rokon, aki meg van lepődve azon, hogy milyen sokat nőttek mióta legutóbb látta őket. A múltkor olvastam egy tanulmányt. Tudtad, hogy statisztikailag húsz éves korodra a kilencven százalékát az összes időnek, amit a családdal fogsz tölteni már eltöltötted. Tehát tiszta sor, bele kell törődnöm abba, hogy ez mostantól már így lesz. Csak az a baj, hogy, nekem legalábbis, ennek a feldolgozása is rengeteg álmatlan éjszakát okoz.

Ja, és a barátaim. Nagyon érdekes, tavaly nyár végén kezdett el feltűnni, hogy már a legjobb barátaimmal sem ugyanolyan, mint régen. Ismered a Mátét és a Samut is. A gimiben velük olyan mély volt a kapcsolat, amennyire hetero srácok képesek lelkezni anélkül, hogy igazán zavarba jönnének. Régen a filatorigáti rejtkehelyen hajnalig vitakoztunk arról, hogy mi az élet értelme, vagy hogy létezhetnek-e a párhuzamos univerzumok. Legutóbb akkor sírtam, amikor a Hollandia előtti balatoni pánikrohamomat nagy nehezen elmeséltem nekik. Azóta finoman szólva is felszínesek lettünk, sőt, ki merem mondani, hogy eltávolodtunk. Beszélgetünk, de közben mintha mindenkinek máshol járna az agya. Mintha mind csak tapasztalt színészek lennénk, akik rutinból megjelennek és eljátsszák az éppen aktuális szerepüket- én vagyok a világjáró megvilágosodott, Máté a mindenre allergiás, a szó szoros és átvitt értelmében is, és Samu, aki mindenből versenyt csinál.

Szerencsére az elmúlt hónapokban sok időm volt mindezt átgondolni, de legfőképpen azt, hogy hogyan is jutottam el ilyen mélyre ennyire rövid időn belül. Az igazság az barátom, és ezután már tényleg befejezem, hogy a saját felszínességem vezetett idáig, és ezért nincs más hibáztatni, mint magamat. Naiv voltam és elhittem a világnak, hogy a saját személyes boldogságom azoktól az országok jólétét jellemző statisztikai mutatóktól függ, mint az átlagkereset, a GDP vagy éppen a boldogság mutató. Eljöttem ide, a virágzó nyugatra azért, hogy sok pénzt keressek, de ennek a célnak az oltárán mindent feláldoztam. Eggyé váltam a tömeggel. Úgy éltem a mindennapjaimat, hogy úgy éreztem nem elköltöztem, hanem eltűntem. Nemes egyszerűséggel megszűntem létezni. A kistesóim nélkülem nőnek fel, anyám megöregszik és a barátaim már mást hívnak fel amikor

szükségük van valakire. Valami nagyon húzott, és én próbáltam kapaszkodni. Legalább háromszor újraolvastam az Egri Csillagokat és meg sem tudom számolni, hogy hány Quimby számot hallgattam meg, de mindez persze nem használt. Kettészakadtam. A lelkem itt él, de a testem visszavágyik egy olyan helyre, ahol azt már nem várja senki és semmi sem. Hontalan lettem. Egy földönfutó. Számkivetett.

Viszont, az utóbbi hónapokban valamilyen csoda folytán új erőre kaptam és ennek hála elkezdtem átszellemülni. Sokáig tartott, de mostanában először eljutottam odáig, hogy nem csak a problémákba hanem a lehetséges megoldásokba is belegondoltam. Egyfajta túlélési mechanizmus lehet ez. A minap szembejött velem Nietzsche egyik, kivételesen megnyugtató, gondolata, miszerint semmi sem jó vagy rossz a természeténél fogva. Az idő majd eldönti, hogy mi az, ami hasznos volt és mi az, ami nem. Lehet, hogy megrágott, és egyenesen kiköpött ez az ország, de fogadni mernék rá, hogy ezzel erősebb lettem és a jövőben sokkal stabilabban meg tudok majd állni a lábamon. Hozzá kell tennem azt is, hogy a rossz tapasztalások is hasznos tapasztalások. Emlékszem, amikor kicsi voltam, úgy tizenkettő, focista szerettem volna lenni, de idővel kiderült, hogy nem vagyok elég ügyes. Tizenöt évesen minden álmom volt programozóvá válni, az egész nyári szünetem elment a "C++" nyelv tanulására, de be kellett látnom, hogy nem áll rá az agyam, egyszerűen más fából faragtak. Két éve még azt mondtam volna neked, hogy sikeres bankár leszek, de most már tudom, hogy semmi pénzért nem akarok az lenni. A lényeg, hogy tisztán kirajzolódott számomra, hogy a tapasztalás az egyetlen módja annak, hogy én kontrolláljam az életutamat. Amíg mindenre nyitott vagyok és mindent kiprobálok addig én zárom be magam mögött az ajtókat, és ha nem így tennék, akkor az idő megtenné helyettem, de az megbánással járna. Például ha sosem vettem volna komolyan a focit, akkor örökké fel-alá járkált volna a fejemben a gondolat, hogy miért nem lettem profi focista. Vagy ha nem jöttem volna ki külföldre, akkor örökké úgy éreztem volna, hogy nem láttam világot és nem lettem gazdag, nyugati fizetéssel rendelkező bankár egy nagy multinál. Hontalan lettem, na és akkor mi van? Legalább ezt is megtapasztaltam.

Jól tudom, attól még hogy erre rájöttem nem lesz hirtelen minden egy csettintésre rendben, de változtatni szeretnék. Néha megpróbálok elképzelni magamat öt meg tíz év múlva, de homályos a kép ami visszaköszön. Fogalmam sincs, hogy hol leszek, milyen emberek fognak körülvenni. Ugyanolyan ruhákat hordok majd vajon, vagy egy öltönyös csávó lesz belőlem? Ebben a pillanatban annyit tudok, hogy a környezetvédelemért szeretnék tenni. Hasznos szeretnék lenni, és őszintén, marhára nem érdekel a pénz. Vannak nálam sokkal rosszabb helyzetben lévő emberek, akiknek az emberi káros tevékenységek, mint a globális felmelegedés vagy az elképesztő méreteket öltő szemetelés miatt már most nincs ideje és energiája olyan egzisztenciális problémákról filozofálni, mint amilyenekkel én itt untatlak téged.

Amit most mondani fogok azt még senkinek sem mondtam el, se anyának, se Máténak, se Samunak. Három hónappal ezelőtt jött egy email az egyetemről, amiben egy barcelonai erasmus félévet hirdettek meg, tele környezetvédelemhez és fenntarthatósághoz kapcsolódó tantárgy lehetőségekkel. Jelentkeztem, és már szinte el is feledkeztem róla, amikor is múlt héten kaptam egy levelet, hogy felvettek.

-Elmész? Ezek után? - kérdezte Peti, és legnagyobb meglepetésemre egy cseppet sem vágott unott arcot.

-Még nem döntöttem el. Kétségtelen, hogy jól hangzik. Haza nem akarok menni. Itt sem akarok maradni. Aznap délután beültem egy kávézóba és újra meg újra elolvastam a levelet és mintha hosszú idő után először valami mélyen legbelül megmozdult volna bennem. Óráig ültem a gép előtt, különböző barcelonai videókat néztem, hallgattam a

katalán nyelv csengését, és próbáltam elképzelni magam a katalán városban. Csak akkor zökkentem ki, amikor valaki lágyan megbökte a vállamat. Egy középkorú nő volt az, először nem is esett le, de a kávézóban dolgozott pincérként. Hollandul szólt hozzám, de amikor látta, hogy köpni-nyelni nem tudok angolra váltott. Azt mondta látta, hogy egész délután Barcelonáról nézek videókat és megkérdezte, hogy nyaralni készülök-e. Elmondtam neki, hogy mi a helyzet és csak annyit mondott: bátor vagy. Nagyon régen nem éreztem magamat bátornak. De ahogy jobban belegondoltam, tényleg az vagyok. Éppen egy idegen ország idegen városának idegen kávézójában ülök és egy idegennel beszélek arról, hogy egy újabb idegen országba tervezek költözni. Hontalan lettem, na és akkor mivan? Legalább ezt is megtapasztaltam. Különbén is, ki mondta, hogy a hazatérés egy fizikai helyet kell, hogy jelentsen? Hazatérni lehet egy rég nem látott dalba, egy beszélgetésbe vagy egy májusi illatba is, nem igaz? Azt hiszem az igazán gazdag emberek sokat tapasztalnak a világból, így aztán szinte mindenhol otthon tudják érezni magukat. A kávézó óta napról napra egyre inkább úgy érzem, hogy készen állok. Ez egy új kezdet, tiszta lappal. Na meg persze úgy hallottam, hogy sokat süt a nap és buta magas, keskeny lépcsők sincsenek. De azért aggódok, persze. Szerinted menjek?

-Most világosodtam meg. A nővéremmel is valami hasonló dolog történhetett, mint veled, igaz ő Dániában volt. Amikor befejezte az egyetemét hazajött, de azóta sem ismerünk rá. Teljesen begubózott. Magam sem tudom miért, de sosem beszélt Dániáról vagy arról, hogy miért nem találta a helyét akkor sem, amikor hazajött. Azt hiszem ezt a két dolgot nem szabad csinálni, elfordulni a világtól és nem beszélni az érzéseinkről. Fiatal vagy és szabad. Nem a legszerencsésebb érzés hontalannak lenni, de fogd fel másképp! Hontalan vagy! Akinek nincsen semmije annak nincs vesztenivalója sem! Menj, lódulj, eredj!